

קִירָא דַּמִּי פִּינִיחַ מַהֲלִי
גִדְלֵה מַהֲלִי מְבִירֵה הֵלֵךְ
וּפְסִיחַ מַהֲלִי מְבִירֵה הֵלֵךְ
וּפְסִיחַ מַהֲלִי מְלֹה וְלוֹהֵה הֵלֵךְ
וּבְסִמָּה דְלֵא פִּינִיחַ שְׁאִין
לוֹ עֵלִי אַחֲרִיתִי סָמֵךְ עֵשִׂין
פֶּסֶד אֵד טוֹשִׁיעַ חִימָה קִי לֵט
סָפֵךְ אֵד טוֹשִׁיעַ חִימָה קִי סָפֵךְ אֵד
וּסִי רִכָּה סָפֵךְ אֵד:
קִפּוֹד בַּמִּי פִּינִיחַ מַהֲלִי
מְבִירֵה הֵלֵךְ סָמֵךְ
לְאִין קָטַ עֵשִׂין פֶּסֶד טוֹשִׁיעַ
חִימָה קִי רִכָּה סָפֵךְ אֵד:
קִפּוֹד בַּמִּי פִּינִיחַ מַהֲלִי
טוֹשִׁיעַ חִימָה סָפֵךְ אֵד:

והוא שמואל דאמר
המבוצ שטר הקנאה
שבוק חיודיו בלעלים לא
חיישין לפרעון משה
אמרו תיבתא לישמואל
בריה אבא ר' אלעזר לו
שמעין ליה דאמר בהדיא
בריה הכל לא חיישין
לפרעון תיבתא עליה
בחדא. וק"ל ר' יוחנן
ודגיא כותיה נדחו דבר
שמואל ר' אלעזר דהו
אחיהבא אבל תירוצא לא
אש דחיבין לא נדחו
ההא דר' יוחנן לא הוי
עליו תיבתא כדפרשין
לעיל. אמר שמואל מאן
עמייהו דאמר דאמרי
שטר שאין בר אחיות
גבוי אפי' ממעבדי קסברי
אחיות טעות סופר הוא
ומי אמר שמואל ליה רב
שטר שמואל שפי רב
ושבער צריך לאימלוכי
לדין לא מכלל שאם לא
היה ביה אף קאמריין לא
מכללי ביה אף קאמריין לא
לדין כלת ביה (פ) לא שפר
והוא שמואל לא חשעב
אחיות אחיות ואי אמרת
אחיות טעות סופר הוא
ורצני' לא כח כמאן
דאמר דמי אמאי לא
ליה שבער. ופרקי לא

קשיה הא דאמר אחרייה
טעות סופר בשבטירה הלואה
ומתני' ומתני' בשבטירה
הלואה אבל בשבטירה מקנה
הוא אמר' טעות סופר
לוא עדיב מאן דובין
ארעא לוימה כי הא
אירבות בראיתא וכן
עיליתא מחתיה וכו'
ובהא אמר שמואל צריך
לאמלוכי ולית הלכתא
כשמואל אלא כדאסקינן
לשטענה ואלכתא ארעא
טעות סופר הוא בין
שבטירה הלואה בין בשבטירה
מקנה וממכר. השולח שדה
(לחבירו) 2) הלא באחריות

(א) אולי צ"ל ואם לא כתב ליה
לית ליה לא שפר וכו'.

(ב) נראה דצ"ל שלא באחריות
וינאו עליה עסקין והחזיק בה
וכו'.

לעיל (דף יג: ד"ה דברי) דלוי לא גבי
ממשעבדי לא גבי נמי מבני חרי כמו
לרמי: **שעבוד** צריך ליימך.
בשטרי מקח ואי לא כתבו מבני חרי
נמי לא גבי אי בעל חוב טרפה לא
כדלמר כסמון אפי' שלא בחרייות
דלא ניחא לי לדהוי מרעומת דשמעון
עלי אלמא לא הדר עליה אכל אי
נגזל טרפה חוזר על הגזן אפילו
בלא אחרייות ואפילו ממשעבדי כיון
דהוי מקח טעות הוי ליה שטר
הלואה ויחזקא א"ש דלא קאמר הכא
פירי דמיירי שבעל חוב טרפה ולית
ליה פירי כדלמר לקמן (דף טו.)
בעל חוב גובה את השבח שבה אין
פירי לא והא ניחא נמי דלקמן (סא)
אמר שמואל אמליך וכחוב שופרא
ושבחה ופירי ולא קאמר שבעד
כדלכא משום דלקמן מיירי כנגזל
שטרפה אף בלא כתיבת שטר חוזר
עליו ופירי ממשעבדי והיינו טעמא
כדפרישית דכיון דיש לו שטר מקח
והוי מקח בטל שגזולה היתה והוי ליה
שטר הלואה דלמירין ציה אחריית
טעות סופר הוא והא דלמר שמואל
בחוקת הבתים (ד"ב דף מג.) המוכר
שדה שלא באחרייות אפן מעיד לו עליה
מפני שמעמידה בפני בעל חובו הא
לאו הכי מעיד לו עליה אפי' נמצאת
שאינה שלו משמע דלא הדר עליה
הסם מיירי שפירש לו בשטר שלא
באחרייות אכל סתמא הדר עליה:
דינא הוא דאתי ראובן. תימה
מאי נפקא מינה דהא כל
מה שיוכל לטעון ראובן טוען שמעון
דטוענין ללוקח ואין לומר דנ"מ אס
יש לבע"ח עדים שקרובים לראובן
ורחוקים לשמעון דאי טעין נמי שמעון
דאין עדים אלא דאין עדים אלא שמעון

הדר על ראובן כדמוכה ספ"ק דמכות (דף יא.) גבי אלעזר וטוביה
קרוצים דערבא הוו וקא מסיק דפסולים אף ללוה ולמלוה כיון
דלא נית ליה ללוה אזיל בתר ערבא ומהאי טעמא נמי איז דנ"מ
אזא יא לשמעון עדים שהם קרוצים לו ורוקחים לראובן דכי נמי
טעוין ראובן פסולים שעל פי עדותם יאזר הקרקע ביד שמעון
ששהוא קרוצם וכל שכן כשקנה שלא באחריות שהם פסולים שאז
מרויחים לו הקרקע לגמרי ו"ל דנ"מ אז אמר שמעון אין לי עדים
וואז לי ראה ואמ"כ מלא עדים אז ראה שהוא אלוה וכל הוציא
לדאין הלכה כרשב"ג בראיה אחרונה (פאהד"ק דף יא.) וראובן
יציאם א"נ כגון שבעל חוב חייב שצוה לאוריימא לראובן והשמת

וְזָכַרְנוּ הַכּוֹתֵץ (כְּמוֹת דָּף פח). אָמַר אִי פָּחָה הוּא מִיִּיתִי לִיָּה לִירִי
וְנִגְדָה רֶאֱזוֹן לִפִּי שִׁדְעָה שִׁפְעוּהוּ אִוּ אִסּ כִּיּוֹל רֶאֱזוֹן לִלְכֵּת עִמּוֹ לִצִּדִּי
עֲלֵיָה עֲסִיקָיו. פִּי עוֹרְרִיו וְלֹא אֲנִסִּין מִדְּמַפְלִיג צִין מִכֵּר בִּאֲחֵרִיּוֹת לֵלֵל
הַהוּא וְגו' זֶה הַלּוֹקָה שְׂדֵה שֵׁשׁ עֲלֵיָה עֲסִיקָיו וְאִי אֲנִסִּין תִּבְנֵה עֲלָיו בְּרַכָּה:
אִמְרֵי אִסְטֵטָה דִּכְיֹל לַחֲזוֹר בּוֹ דֹּאֲפִילוּ מִי שִׁפְעָה לִיכָּה וְאִי נִתָּן הַמַּעֲשֵׂה אֲמֵי
אִי קִנוּ בְּכַסְפָּה עוֹדוּ מִשְׁהַחֲזִיק בֵּה אִינוּ יִכּוֹל לַחֲזוֹר בּוֹ אֲזִל בִּאֲחֵרִיּוֹת
עוֹדוּ מִשְׁהַחֲזִיק דִּרְיִישׁ אֲמֵרֵנָּה אִי אֲשַׁכֵּחַן בְּשׂוּם מִקּוּם וְלֹמֶה הֵינִי חוֹקֶה
אֲזִל מֵאִמְתִּי הוּא חוֹקֶה יוֹתֵר מִבְּשׂוּם מִקּוּם דְּבִכְמָה מִקּוּמוֹת מוֹזִיב
כְּגוֹן בְּחִלְפִין וְלֹא נִתָּן מַעֲשֵׂה וְקֹאֲמֵר עַד שֶׁלֹּא הַחֲזִיק בֵּה
יִכְבֵּה דַּעְמָה יִכּוֹל לַחֲזוֹר בּוֹ מִשְׁהַחֲזִיק בֵּה שֶׁהָקֵל לֵאכְרָה וְלִרְכֹּשָׁה אִינוּ
יִסְתָּאֵל וְסוֹפוֹ לִשְׁלֵם מַעֲשֵׂיו עִמָּה שֶׁהִם צִדִּיר יַעֲבֹדֵם וְאִשׁ דִּרְיִישׁ
בְּשִׁכְהַחֲזִיק בֵּה אֲמֵי אִינוּ יִכּוֹל לַחֲזוֹר בּוֹ כִּיּוֹן שֶׁלֹּא נִתָּן מַעֲשֵׂה לִימָא
לִיָּה חוֹי מִזֵּי לִסְלֵק לִיָּה לִצִּעִי בְּשֹׂאֵר דְּבָרִים וּגְרַסִּין בְּהַמּוֹכֵר פִּירוֹת
הֵאֵי אֲרַעֵל לִיָּה שׂוֹה כִּפִּי מַעֲשֵׂיו לִפִּי שֵׁשׁ עֲלֵיָה עוֹרְרִים אֲזִל שׂוֹר
מַעֲשֵׂיו אֲפִיר:

כתב ללנות ולא לזה דהא אפילו לא
 לזה שעבד נפשיה: ולא חיישינן
 לפרעון. אפילו אין חייב מודה דאם
 אימא דפרעיה מקרע הוה קרע ליה
 והכא קמני אע"פ משמיה מודים
 כו': וכו' בשאינו מודה. והא לא
 קשיא לר' אלעזר דהוא אמר בשאין
 חייב מודה לא יחזיר שום שטר הראוי
 לגבות דהאי דקאמר ר' מאיר יחזיר
 משום דלאו בר גבייה הוא: מאי
 טעמיהו דרבנן. דאמר ר' אין בו
 אחריות נכסים גובה אף מן
 המשועבדים: אחריות טעות סופר
 הוא. כשאינו כתוב בשטר סופר
 הוא טעות אבל זה לא לזה לו
 מעותיו בלא אחריות נכסים דלא
 שדי אינש זוזי בכדי: שנה שפר
 ושעבוד לריד ליומלך. הסופר לריד
 ליומלך במוכר שדה לחצירו לישאל
 הימנו אם יקבל עליו לכתוב בשטר
 המכירה שהוא שיעבד לו נכסיו
 למכירה זו שאם יעז בלא חובו
 ויטרפנה מן הלוקח שיגבה לוקח זה
 הקרן והשנה שהשביח זה לפני
 טירפא משפר עידי שצנכסים ואם
 לא נמלך בו לא יכתוב שיש מוכר
 שאין מקבל עליו אחריות ואף אם
 קבל על הקבל על קבל על השנה
 ואף אם קבל על שניהם לא קבל
 לגבותו מן העידיה אלא מן הבינויות.
 אלמא לאו טעות סופר הוא דליכא
 למימר אמלך ביה ולא קבל עליה:
 לומא מאן דאמר הא. משמיה דשמואל:
 לא אמר הא. ואומרני ינוהו אליכא
 דשמואל: בשטרי הלוואה. טעות
 סופר הוא כיון דלא אכיל פירות ולא
 מתהני מידי לא שדי זוזי בכדי לחפיה
 בלא אחריות וזה ומכור נכסיו וכשיבא
 לגבות לא ימנא כלום: עבד אינש

דבין ארעא ליומא. לספק יום אחד שמה לא יטרפו ממנו ואם יטרפו שמה לזמן מרובה ואוכל במוך כך פירות הרבה: ויל לשלמא. אין כאן עוד דין שמחלת על הכל: **באחריו.** אם יטרפו ממנו ישלם לו: **לאשסעוי דינא בהדיא.** דבע"מ ולסלקו מעל שמעון בכל טענה שיוכל לטעון ולומר פרעמך כך וכך או כך וכך יש לי עליך תביעה ואני מעבך חוב זה תחמיו: **ולא מלי.** בע"מ למימר ליה לאו בעל דברים ידיי את בדבר זה קרקע שמעון אני נוטל אם יש לך תביעה עלי העמדי בדין: **דמפקא מיניה עלי דבר.** מה שאתה מוציא משמעון יחזור עלי: **עסיקין.** עוררין כמו התעסקו עמו (בראשית סו): יבול

יגלגל עליו שבועה שלא פרע אבל לשמעון לא ישבע אלא שבועה של
שבועה לדאורייתא אלמא יש חומר בשבועה לדאורייתא יותר משבועה
ועוד נפקא מינה כגון שראובן פקח ובעל דברים ועוד שאינו מעיז
הגדיל ושמעון אינו יכול [וע"פ מו"ק פס' כח: ד"ה דילא הוא וכו'] **ויצא**
באחריות וכן מוכח פ' שבועת העדות (שבועות דף ק"ג וסג) ואשר לא טוב
עד שלא החזיק בהו' תימנה הכי מיירי אי גס לא נתן מעות
יכול לחזור בו והא קרקע נקנית בשבט אס לא נעמיד באתרא
יכול לחזור בו אמאי יכול לחזור בו כיון שנתן מעות והחזיק כמשפט
דתנן במתני' (ב"ב ד' מ"ג) דנעל גדר ופרך ועוד מאי שנה הכא ש
חוקה ולא צעי מאיתם הוי חוקה ופירש ריב"ז דמייירי כגון שקנהא
חוקה דמפרש תבר הכי דיש אמרי שלא הלך לארכה ולרחצה ולא
יכול לחזור בו אבל באחריות יכול לחזור כיון שלא נתן מעות ויש עו
אמרי אינה חוקה גמורה אלא לראותה אס היא מיושבת על לכו ו
ליה שקול ארעא בוזח אפילו אית ליה זוזי לפי המפרשים דלפילו אלו
(ב"ב ד' כ"ג: ושם ד"ה א') אי לתנהו להנהו זוזי כו' ויזיל דהכא נתן א"י
שננה כיון דלייחר